

18 Οκτωβρίου, 1993

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 172/92, 176/92, 177/92 και 178/92)

Διορισμοί και Προαγωγές — Προσόντα — Κρίσιμος χρόνος κατοχής τους — Η χρονολογία λήψεως της απόφασης για την πλήρωση συγκεκριμένης θέσης (*Δημοκρατία v. Περικλέους κ.ά.*) — Συνάρτηση στην κριθείσα περίπτωση με τις συνέπειες της *P.I.K. v. Καραγιώργη* — Υιοθέτηση των πορισμάτων της *Μεταξά κ.ά. v. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου*. 5

Διοικητικό Δίκαιο — Υπέρβαση Εξουσιοδοτήσεως Νόμου (*ultra vires*) — Η περίπτωση διατάξεων των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών (Γενικών) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 375/90) (Α.ΤΗ.Κ.), ιδιαίτερα ο Καν. 56(8)(ξ) — Δεν κείται εκτός της νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως — Υιοθέτηση της *Νάγια Στυλιανίδου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ.* 10

Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Αρχαιότητα — Ο Κανονισμός 10(7) και η ερμηνεία του στη *Νάγια Στυλιανίδου v. Α.ΤΗ.Κ.* — Υιοθέτηση του σκεπτικού της αποφάσεως στην κριθείσα περίπτωση και απόρριψη της μομφής περί *ultra vires* του Κανονισμού — Η αρχαιότητα δεν αποτελεί ανεξάρτητο παράγοντα κρίσης. 15

Οι αιτητές προσέβαλαν με τις συναφείς και συνεκδικασθείσες προσφυγές την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Υποτομεάρχη (Οικονομικού Προσωπικού/Λογιστών). Μόνον ο τρίτος των αιτητών είχε θεωρηθεί προσοντούχος για προαγωγή κατά τη διαδικασία πλήρωσης των επίδικων θέσεων, η οποία επηρεάστηκε και από τη μεσολαβηθείσα έκδοση της απόφασης *P.I.K. v. Καραγιώργη κ.ά.* 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι: 25

1. Ο κρίσιμος χρόνος κατοχής των προσόντων για προαγωγή συμπίπτει με τη χρονολογία λήψης της απόφασης για την πλήρωση συγκεκριμένης θέσης: *Δημοκρατία ν. Περικλέους και Άλλων* (1984) 3 Α.Α.Δ. 577 στη σελ. 586. Στην προκείμενη περίπτωση κρίσιμη ημερομηνία είναι εκείνη κατά την οποία η Αρχή ζήτη τη συνδρομή του Συμβουλίου Προσωπικού και του Γενικού Διευθυντή για να προβεί σε προαγωγές. Πράγματι διαπιστώνεται ότι το Γενάρη του 1991 η Αρχή ζήτησε από το Σ.Π. την έναρξη της διαδικασίας.
- 5
- 10 Όμως στο μεταξύ, στις 14/2/91, εκδόθηκε η απόφαση *Ρ.Ι.Κ. ν. Καραγιώργη* που είχε ευρύτερο αντίκτυπο στις αποφάσεις όλων των ημικρατικών οργανισμών περιλαμβανομένης και της Αρχής. Έπεται ότι η απόφαση της Αρχής που λήφθηκε το Γενάρη του 1991, και που αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη της σύνθετης διοικητικής ενέργειας για τις υπό συζήτηση προαγωγές, έφερε το
- 15 στίγμα της παρανομίας. Το Δικαστήριο ενισχύεται στην άποψη του από το τί λέχθηκε από το δικαστή Πικη σε ανάλογη περίπτωση στην *Μεταξά και Άλλοι ν. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου*.
- 20 Δύο από τις αποφάσεις στις οποίες παραπέμπει η *Μεταξά* αφορούν την Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου: *Νικολάου και Άλλοι ν. Α.ΤΗ.Κ.* και *Μιχαήλ ν. Α.ΤΗ.Κ.*
- 25 Η εκ νέου τροχοδρόμηση του θέματος ήταν επιβεβλημένη και αποτέλεσε το ορθό βήμα αποκάθαρσης των διαδικασιών από την παρανομία στην αφετηρία τους.
- 30 2. Προκύπτει από τα στοιχεία πως τα παράπονα για δυσμενή μεταχείριση είναι αβάσιμα. Είναι ξεκάθαρο ότι η υπόθεση των αιτητών διακρίνεται από τις περιπτώσεις υπαλλήλων που υπηρετούσαν ως Προϊστάμενοι Υπηρεσίας Β μετά την 9/10/89. Αν και οι αιτητές υπηρετούσαν στην Αρχή προ της 6/8/82 σε κατώτερες βαθμίδες, είναι εξίσου ξεκάθαρο ότι δεν μπορούν να ενταχθούν στην κατηγορία υπαλλήλων που κατείχαν, κατά το χρόνο θέσπισης του
- 35 Κανονισμού, κατώτερες βαθμίδες από τις οποίες ανέμεναν να προαχθούν σε θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β και Α. Είχαν ήδη φτάσει στο σκαλοπάτι αυτό της ιεραρχίας. Δεν έχει αποδειχθεί παράβαση της αρχής της ισότητας. Το ίδιο θέμα ανέκυψε στην *Νάγια Στυλιανίδου και Άλλοι ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* και έτυχε ανάλογης αντιμετώπισης από το Δικαστή Κούρρη.
- 40

Στην περίπτωση εκείνη όπως και στις εξεταζόμενες η απόφαση λήφθηκε μετά τη θέσπιση των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Γενικών Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 375/90) στις 21/12/90. Επο-

μένως όπως καταλήγει και η παραπάνω απόφαση 'μπορούσε νόμιμα να εφαρμοστεί'. Το επιχείρημα ότι η παράγραφος (ζ) του Καν. 56(8) της Κ.Δ.Π. 375/90 κείται έξω από τα όρια της εξουσιοδότησης του Νόμου λόγω της αναδρομικότητας επίσης δεν ευσταθεί για τους λόγους που εξηγεί ο Δικαστής Πικής στην απόφαση *Νάγια Στυλιανίδου και Άλλοι ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου*. 5

Η ίδια απόφαση έκρινε ότι ούτε η προσφυγή στον Καν.9, που ρυθμίζει την αρχαιότητα, μπορεί να παράσχει στον αιτητή το απαιτούμενο από το Άρθρο 146 του συντάγματος έννομον συμφέρον. 10

Η προδικαστική ένσταση για έλλειψη έννομου συμφέροντος για άσκηση προσφυγής από τους αιτητές στις προσφυγές 172/92, 176/92 και 178/92 πετυχαίνει με αποτέλεσμα την απόρριψή τους. 15

3. Ο αιτητής στην προσφυγή 177/92 κρίθηκε προσοντούχος, αλλά τελικά δεν επιλέχθηκε. Για μια σειρά ιδιαίτερων λόγων που αφορούν στην περίπτωση του επιδιώκει να ανατρέψει την επίδικη απόφαση. Αμφισβητεί την εγκυρότητα του Καν. 19(7) προβάλλοντας το επιχείρημα ότι η εξαίρεση από τον παραπάνω Κανονισμό της αρχαιότητας σαν κριτηρίου επιλογής του καταλληλότερου υποψηφίου τον καθιστά παράνομο και ultra vires. Το επιχείρημα προβλήθηκε στην υπόθεση *Νάγια Στυλιανίδου* αλλά δεν υπερίσχυσε. Το Δικαστήριο υιοθετεί το σκεπτικό της. Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η αρχαιότητα δεν αποτελεί ανεξάρτητο παράγοντα κρίσης. 20

4. Η απόφαση της Αρχής κρίνεται, παρά την εισήγηση περί του αντιθέτου, αιτιολογημένη και οποιαδήποτε κενά συμπληρώνονται από τα στοιχεία των φακέλων των υποψηφίων. Δεν έχει αποδειχθεί κανένας από τους προβληθέντες λόγους για την ανατροπή της επίδικης απόφασης, η οποία έχει ληφθεί μέσα στα όρια της διακριτικής εξουσίας της Αρχής. Για τους λόγους αυτούς απορρίπτεται η προσφυγή. 25

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

P.I.K. ν. Καραγιώργη και Άλλων (1991) 3 Α.Α.Δ. 159, 40

Republic ν. Pericleous a.o. (1984) 3 Α.Α.Δ. 577.

Μεταξά κ.ά. ν. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 2608,

Νικολάου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ. (1991) 4 Α.Α.Δ. 1684,

Μιχαήλ v. Α.ΤΗ.Κ. (1991) 4 Α.Α.Δ. 1756,

5 Στυλιανίδου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ. (Αρ. 1)(1993) 4 Α.Α.Δ.1429,

Στυλιανίδου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ. (Αρ. 2) (1993) 4 Α.Α.Δ. 1835,

Δημητρίου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ. (1993) 4 Α.Α.Δ. 1196.

10

Προσφυγές.

 15 Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Αρχής Ηλεκτρισμού με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα στη θέση Υποτομέαρχη (Οικονομικού Προσωπικού/Λογιστών) αντί των αιτητών.

I. Νικολάου για Α. Μαρκίδη, για τους Αιτητές.

20 Κ. Χ"Ιωάννου, για την Καθ' ης η αίτηση.

Cur. adv. vult.

25 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Τα τρία ενδιαφερόμενα πρόσωπα είχαν προαχθεί από 3/10/91 σε θέσεις Υποτομέαρχη (οικονομικού προσωπικού/λογιστών) με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της καθής η αίτηση Αρχής ημερ. 10/12/91. Τις διεκδικούσαν και οι 4 αιτητές που, μετά την αποτυχία τους, κατέθεσαν χωριστές προσφυγές για να αμφισβητήσουν το κύρος των προαγωγών αυτών. Η συνενδίκασή τους υπαγορεύθηκε από το ουσιαστικά κοινό ιστορικό τους και τα ταυτόσημα νομικά ζητήματα που ξεπηγάζουν από αυτό. Φτάνει να αναφερθεί ότι οι αιτητές (εκτός του αιτητή στην προσφυγή με αρ. 177/92 Ανδρέα Παπανεοφύτου) δεν θεωρήθηκε ότι διέθεταν τα προσόντα να είναι υποψήφιοι (όπως οι ενδιαφερόμενοι και ο ρηθείς Παπανεοφύτου) για κατάληψη τέτοιων θέσεων.

40 Οι δύο από τις θέσεις ήταν κενές από το 1990. Το Γενάρη του 1991 η Αρχή ζήτησε από το Συμβούλιο Προσωπικού (που στο εξής θα αναφέρεται με τα αρχικά του) να αρχίσει τη διαδικασία πλήρωσης παρέχοντας τη συμβουλή του. Για τον προκαταρκτικό ρόλο του οργάνου αυτού στις προαγωγές κάμνει πρόβλεψη ο Καν. 10(5) των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών 1982 έως 1990.

Μεσολάβησε η απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *P.I.K. v. Χρ. Καραγιώργη και Άλλων* (1991) 3 Α.Α.Δ. 159, που έκρινε ότι η συγκρότηση των συμβουλίων των ημικρατικών οργανισμών ήταν παράνομη και αντισυνταγματική. Το αποτέλεσμα, όπως σημειώνει ο Γενικός Διευθυντής σε υπόμνημά του της 3/10/91 προς το Συμβούλιο, ήταν να δημιουργηθεί φόρτος εργασίας που προκάλεσε η επανεξέταση των επηρεαζόμενων από την εφετειακή απόφαση κρίσεων της Αρχής σε άλλες υποθέσεις, που δεν επέτρεψε την πλήρωση των παραπάνω θέσεων. Την ίδια ημέρα (3/10/91), όπως προκύπτει από το πρακτικό παράρτημα 6, έγινε δεκτή η πρόταση του και αποφασίστηκε να συμπληρωθούν οι θέσεις "με βάση το σημερινό πραγματικό και νομικό καθεστώς" και να ζητηθεί από το Σ.Π και το Γενικό Διευθυντή να δώσουν τη "συμβουλή" και την "εισήγηση" τους αντίστοιχα.

Είναι βολικό να εξεταστεί στο σημείο αυτό το κοινό επιχείρημα των αιτητών που οικοδομήθηκε με υπόβαθρο την εξέλιξη που ενσωματώνει η παραπάνω απόφαση της 3/10/91: ότι έπρεπε να διεξαχθούν χωριστές διαδικασίες. Συγκεκριμένα για τις δύο θέσεις του 1990 με ρυθμιστικό καθεστώς το ισχύον κατά το Γενάρη του 1991, από τη μια και για την τρίτη θέση με εφαρμογή του καθεστώτος της 3/10/91 από την άλλη. Κατά τους αιτητές η πλάνη ή η παρανομία της προπαρασκευαστικής πράξης καθιστά την επίδικη άκυρη.

Ο κρίσιμος χρόνος κατοχής των προσόντων για προαγωγή συμπίπτει με τη χρονολογία λήψης της απόφασης για την πλήρωση συγκεκριμένης θέσης: *Δημοκρατία v. Περικλέους και Άλλων* (1984) 3 Α.Α.Δ. 577 στη σελ. 586. Στην προκείμενη περίπτωση κρίσιμη ημερομηνία είναι εκείνη κατά την οποία η Αρχή ζητά τη συνδρομή του Σ.Π. και του Γενικού Διευθυντή για να προβεί σε προαγωγές. Από το παράρτημα 6 φαίνεται πως πράγματι το Γενάρη του 1991 η Αρχή ζήτησε από το Σ.Π. την έναρξη της διαδικασίας.

Όμως στο μεταξύ, στις 14/2/91, εκδόθηκε η απόφαση *P.I.K. v. Καραγιώργη*, ανωτέρω, που είχε ευρύτερο αντίκτυπο στις αποφάσεις όλων των ημικρατικών οργανισμών περιλαμβανομένης και της Αρχής. Επεται ότι η απόφαση της Αρχής που λήφθηκε το Γενάρη του 1991, και που αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη της σύνθετης διοικητικής ενέργειας για τις υπό συζήτηση προαγωγές, έφερε το στίγμα της παρανομίας. Ενισχύομαι στην άποψή μου από το τι λέχθηκε από το δικαστή Πιχά σε ανάλογη περίπτωση στην απόφαση *Μεταξά και Άλλοι v. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 2608:

5 "Η απόφαση για την ενεργοποίηση της διαδικασίας για την πλήρωση της θέσης λήφθηκε από κακά συγκροτημένο συμβούλιο και συνεπώς η απόφαση ήταν έκνομη. Ο λόγος της Ρ.Ι.Κ., ανωτέρω, και μεταγενέστερων αποφάσεων δεν περιορίζεται στην υπόσταση εκτελεστών πράξεων των αντισυνταγματικά συγκροτημένων οργάνων αλλά και κάθε προπαρασκευαστικής πράξης που σχετίζεται με την εκκαλούμενη απόφαση."

10 Δύο από τις αποφάσεις στις οποίες παραπέμπει η **Μεταξύ** αφορούν την Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου: **Νικολάου και Άλλοι ν. Α.ΤΗ.Κ.** (1991) 4 Α.Α.Δ. 1684 και **Μιχαήλ ν. Α.ΤΗ.Κ.** (1991) 4 Α.Α.Δ. 1756.

15 Η εκ νέου τροχοδρόμηση του θέματος ήταν επιβεβλημένη και αποτέλεσε το ορθό βήμα αποκάθαρσης των διαδικασιών από την παρανομία στην αφετηρία τους. Συνεπώς το επιχείρημα καταρρέει. Και μαζί με αυτό και ο ισχυρισμός που αφορά το ενδιαφερόμενο πρόσωπο Μαρία Δάμαλου-Χ"Γεωργίου ότι μέχρι τέλη του Γενάρη του 1991 δεν είχε τα προσόντα που προαπαιτεί ο κανονισμός 56(8)(ζ) και αφορούν σε προϋποηρεσία του υπαλλήλου σε άλλες θέσεις.

20

Όπως προεκτέθηκε, από τους προσφυγόντες μόνον ο αιτητής Α. Παπανεοφύτου συμπεριλήφθηκε στον κατάλογο των υποψηφίων. Το Σ.Π., που τον είχε συντάξει, ενεργώντας στα πλαίσια των κανονισμών που θα αναφερθούν παρακάτω, αποφάσισε ότι οι υπόλοιποι αιτητές στερούνται των προσόντων για την προαγωγική τους εξέλιξη στον επόμενο βαθμό. Με τη δικαιολογία ότι δεν ικανοποιούσαν τις απαιτήσεις των σχετικών κανονισμών αναφορικά με το προσόν της προϋποηρεσίας στην αμέσως κατώτερη θέση.

25

30

Θα πρόσθετα ότι ο κατάλογος προακτέων, όπως καταρτίστηκε από το Σ.Π., έτυχε επικρότησης τόσο από το Γενικό Διευθυντή όσο και από το Συμβούλιο της Αρχής που επέλεξε και διόρισε τους τρεις ενδιαφερομένους που είχαν προταθεί από το Σ.Π. με τη σύμφωνη γνώμη του Γενικού Διευθυντή. Για τους λόγους και με βάση τα στοιχεία που μνημονεύονται στο πρακτικό.

35

Είναι γεγονός ότι οι τρεις αιτητές στις προσφυγές με αριθμούς 172, 176 και 178/92 αποκλείστηκαν γιατί πράγματι δεν συμπλήρωσαν τριετία στο βαθμό Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α τάξης (αμέσως κατώτερου του Υποτομεάρχη βαθμού) σύμφωνα με την ιεραρχική διαβάθμιση των θέσεων ανώτερου προσωπικού που κάμνει ο Καν. 4(3)B και που θέτει σαν προϋπόθεση προα-

40

γωγής ο Καν. 10(1) (4). Ούτε, διαζευκτικά, είχαν συμπληρώσει εξαιτία με βάση τον κανονισμό 56(8)(ζ) στις ενιαίες θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α ή, τέλος, εξαιτία στον τελευταίο αυτό βαθμό (Υπηρεσίας Β).

5

Ενδιαφέρει ιδιαίτερα ο κανονισμός αυτός.

"56(8)(ζ)

Προσωπικό όλων των ειδικοτήτων που στις 9 Οκτωβρίου 1989 βρισκόταν στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β και του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α θα δικαιούται να κριθεί για προαγωγή στο βαθμό του Υποτομεάρχη μετά τη συμπλήρωση εξαετούς υπηρεσίας στις ενιαίες θέσεις Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β και Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α ή εξαετούς υπηρεσίας στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β."

10

15

Θα μπορούσε να λεχθεί εδώ ότι οι θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α και Β κατέστησαν ενιαίες για το προσωπικό που βρισκόταν στην υπηρεσία της Αρχής στις 6/8/82 και κατ' εξαίρεση για το προσωπικό που κατείχε θέση Προϊσταμένου Β στις 9/10/89 [(Καν. 56(8)(α)]. Ο Καν. 56(8) είχε ενσωματωθεί στο κορμό των Γενικών Κανονισμών με τη Κ.Δ.Π. 375/90. Δεν είναι άσχετο να παραθέσουμε τα στοιχεία και των τριών αιτητών που επιβεβαιώνουν το συμπέρασμα έλλειψης του προβλεπόμενου από τους κανονισμούς προσόντος υπηρεσίας.

20

25

	<u>Ημερομηνία</u> <u>Πρόσληψης</u>	<u>Ημερ. Προαγωγ.</u> <u>σε Προΐσ. Β'</u>	<u>Ημερ. Προαγ.</u> <u>σε Προΐσ. Α'</u>	
Αιτ. στην προσ. 172/92	15/1/68	1/1/86	1/1/89	30
Αιτ. στην προσ. 176/92	4/9/61	1/6/86	1/6/89	
Αιτ. στην πρ. 178/92	11/3/57	1/6/87	1/4/89	35

Το θέμα της έλλειψης νομιμοποίησης από μέρους των τριών αιτητών έχει εγερθεί προδικαστικά από την καθής η αίτηση. Ωστόσο προέχει λογικά η εξέταση άλλων κοινών ισχυρισμών των αιτητών που άπτονται της νομιμότητας του Καν. 56(8) και ειδικότερα των παραγράφων (α) (β) και (ζ) αυτού. Η μόνη πρόνοια, στην οποία δεν έχουμε αναφερθεί είναι η παράγραφος (β). Αφορά στη μεταπήδηση προσώπων στις παραπάνω ενοποιημένες θέσεις. Έχει ως εξής:

40

5 "Προσωπικό με βαθμό Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β, που κατέχει τα ελάχιστα ειδικά προσόντα του ανώτερου προσωπικού όλων των ειδικοτήτων, όπως καθορίζονται στον Κανονισμό 8, και βρίσκεται στην υπηρεσία της Αρχής στις 9 Οκτωβρίου, 1989 θα προάγεται με βάση την επίδοση και απόδοσή του στην ενιαία θέση του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α από της συμπλήρωσης υπηρεσίας τριών ετών στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β."

10 Η εισήγηση λοιπόν είναι ότι ο κανονισμός έγινε καθ υπέρβαση της εξουσιοδοτικής ρήτηρας του περί Υπηρεσίας Εσωτερικών Τηλεπικοινωνιών Νόμου, Κεφ. 302, όπως τροποποιήθηκε, δηλαδή του άρθρ. 43. Οι παραπάνω πρόνοιες του κανονισμού, από τις οποίες ευεργετήθηκαν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, είναι κατά τη λατινική έκφραση, που εκφράζει τη σχετική αρχή, *ultra vires* του νόμου και συνεπώς άκυρες. Συγκεκριμένα έχει λεχθεί ότι δεν υπάρχει εξουσιοδοτικό έρεισμα για την αναδρομική ισχύ του κανονισμού από 1/1/89, όπως ρητά προβλέπει ο καν. 10 της Κ.Δ.Π. 375/90. Επίσης με την παράγραφο (β), ανωτέρω, επιχειρείται ο προσδιορισμός προσόντων αναδρομικά από 9/10/89, δηλαδή, πριν την έκδοση της Κ.Δ.Π. αρ. 375/90.

25 Ακόμη έχει λεχθεί ότι η αναδρομική εφαρμογή του κανονισμού είχε ως αποτέλεσμα την παράνομη προαγωγή των ενδιαφερομένων προσώπων στη θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α από 15/11/87 και της Μαρίας Χ"Γεωργίου από 10/6/88. Τέλος προβάλλεται το επιχείρημα ότι η αναδρομική ισχύς των ρυθμίσεων που επέβαλε ο κανονισμός προκάλεσε άνιση μεταχείριση. Η διάκριση γίνεται σε βάρος του προσωπικού που προσλήφθηκε πριν τη 6/8/82 σε κατώτερες βαθμίδες από τη Θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β όπως και του προσωπικού που προσλήφθηκε στην ίδια θέση μετά τη 9/10/89 σε σύγκριση με τους υπαλλήλους που είχαν ανέλθει στο ίδιο αξίωμα μεταξύ Ιουνίου 82 και Οκτωβρίου 1989.

35 Παρά τη σύνδεσή του με την αναδρομικότητα θεωρώ το τελευταίο επιχείρημα αυτοτελές. Προκύπτει όμως από τα στοιχεία πως τα παράπονα για δυσμενή μεταχείριση είναι αβάσιμα. Είναι ξεκάθαρο ότι η υπόθεση των αιτητών διακρίνεται από τις περιπτώσεις υπαλλήλων που υπηρετούσαν ως Προϊσταμένοι Υπηρεσίας Β μετά την 9/10/89. Αν και οι αιτητές υπηρετούσαν στην Αρχή προ της 6/8/82 σε κατώτερες βαθμίδες, είναι εξίσου ξεκάθαρο ότι δεν μπορούν να ενταχθούν στην κατηγορία υπαλλήλων που κατείχαν, κατά το χρόνο θέσπισης του κανονισμού, κατώτερες βαθμίδες από τις οποίες ανέμεναν να προαχθούν σε θέση

Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β και Α. Είχαν ήδη φτάσει στο σκαλοπάτι αυτό της ιεραρχίας. Δεν έχει αποδειχθεί παράβαση της αρχής της ισότητας. Το ίδιο θέμα ανέκλυψε στην *Νάγια Στυλιανίδου και Άλλοι v. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (Αρ. 1)* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1429, και έτυχε ανάλογης αντιμετώπισης από το δικαστή Κούρρη. 5

Στην περίπτωση εκείνη όπως και στις εξεταζόμενες η απόφαση λήφθηκε μετά τη θέσπιση της Κ.Δ.Π. 375/90 στις 21/12/90. Επομένως όπως καταλήγει και η παραπάνω απόφαση "μπορούσε νόμιμα να εφαρμοστεί". Το επιχείρημα ότι η παράγραφος (ζ) κείται έξω από τα όρια της εξουσιοδότησης του νόμου λόγω της αναδρομικότητας επίσης δεν ευσταθεί για τους λόγους που εξηγεί ο δικαστής Πιχής στην απόφαση *Νάγια Στυλιανίδου και Άλλοι v. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (Αρ. 2)* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1835: 10 15

"Η Κ.Δ.Π. 375/90, με την οποία εισάχθηκε ο Κ. 56(8)(ζ), δεν έχει αναδρομική ισχύ. Τέθηκε σε εφαρμογή από την ημερομηνία έκδοσης της. Αναδρομικός είναι ο νόμος ο οποίος με τις πρόνοιες του μεταβάλλει ή ανατρέπει δικαιώματα αποκρυσταλλωθέντα και κτηθέντα πριν την ημερομηνία θέσπισης του [βλ. μεταξύ άλλων, *Santis and Others v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 419 και *Μιχαήλ Θεοδοσίου Λτδ. v. Δήμου Λεμεσού* (1993) 3 Α.Α.Δ. 25]. Ο προσδιορισμός δικαιωμάτων και υποχρεώσεων με αναφορά σε γεγονότα του παρελθόντος, δεν προσδίδει αναδρομικό χαρακτήρα στη νομοθεσία. Περαιτέρω, κανένας υπάλληλος δεν έχει κεκτημένο δικαίωμα στη διατήρηση των υφιστάμενων, σε οποιοδήποτε χρόνο, προϋποθέσεων για προαγωγή [βλ. μεταξύ άλλων, *Papadopoulou v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 332, *Stavrou and Another v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 276, *Σωκράτους v. Δήμου Λευκωσίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1386 και *Τομάζος v. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2935]. Ο καταρτισμός των σχεδίων υπηρεσίας και ο καθορισμός των προϋποθέσεων για προαγωγή, αποτελεί ουσιαστικά πτυχή της Εκτελεστικής Λειτουργίας [βλ. *Χατζηπαύλου v. Α.Η.Κ.* (1991) 3 Α.Α.Δ. 11], στην κρίση της οποίας επαφίεται ο καθορισμός των προσόντων για προαγωγή. Στην προκείμενη περίπτωση τα κριτήρια θεσμοθετήθηκαν στο πλαίσιο των συμφωνιών Αρχής και συντεχνιών." 20 25 30 35 40

Η ίδια απόφαση έκρινε ότι ούτε η προσφυγή στον Καν. 9, που ρυθμίζει την αρχαιότητα, μπορεί να παράσχει στον αιτητή το απαιτούμενο από το άρθρ. 146 του συντάγματος έννομον συμ-

φέρον γιατί

5 "Η επίκληση των προνοιών του Κ. 9 (1) και (3), που διέπουν την αρχαιότητα του προσωπικού της Αρχής, δε νομιμοποιεί τους αιτητές να προσφύγουν δεδομένου ότι με την απόφαση δεν επηρεάζεται υφιστάμενο κατά το χρόνο λήψης της απόφασης, ή σε οποιοδήποτε μεταγενέστερο ουσιώδες στάδιο, έννομο συμφέρον που στην προκείμενη περίπτωση προσλαμβάνει τη μορφή δικαιώματος διορισμού στην επίδικη θέση. Το συμφέρον πρέπει να έχει ως βάση επηρεασμό από την απόφαση υφιστάμενου δικαιώματος."

15 Η προδικαστική ένσταση για έλλειψη έννομου συμφέροντος για άσκηση πρόσφυγής από τους αιτητές στις προσφυγές 172/92, 176/92 και 178/92 πετυχαίνει με αποτέλεσμα την απόρριψή τους. Δεν θα υπάρξει διάταγμα για έξοδα.

Προσφυγή αρ. 177/92

20 Ο αιτητής σε αυτή την προσφυγή κρίθηκε προσοντούχος, αλλά τελικά δεν επιλέχθηκε. Για μία σειρά ιδιαίτερων λόγων που αφορούν στην περίπτωση του επιδιώκει να ανατρέψει την επίδικη απόφαση. Αμφισβητεί πρώτα την εγκυρότητα του Καν. 10(7) προβάλλοντας το επιχείρημα ότι η εξαίρεση από τον παραπάνω κανονισμό της αρχαιότητας σαν κριτηρίου επιλογής του καταλληλότερου υποψηφίου τον καθιστά παράνομο και ultra vires. Το επιχείρημα προβλήθηκε στην υπόθεση *Νάγια Στυλιανίδου* (απόφαση ημερ. 5/8/93), ανωτέρω, αλλά δεν υπερίσχυσε. Υιοθετώ το σκεπτικό της:

30 "Τα κριτήρια που τίθενται από τον Κ. 10(7) αναφέρονται στο σύνολο της σταδιοδρομίας, προσφοράς και επίδοσης των υπαλλήλων της Αρχής ως το μέτρο για τον καθορισμό της επάρκειας και της καταλληλότητας τους για προαγωγή σε ανώτερη θέση. Ευδόκιμος υπηρεσία επαυξάνει, ανάλογα με 35 το μέγεθος της χρονικής διάρκειάς της, τις διεκδικήσεις για προαγωγή. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η αρχαιότητα μετρά. Ο καθορισμός της αρχαιότητας διέπεται από τις πρόνοιες του Κ. 9. Κατά τα άλλα, δεν υφίσταται αρχή δικαίου που να καθιστά την αρχαιότητα, ανεξάρτητα από τη φύση της προσφοράς και επίδοσης του υπαλλήλου, αυτοτελές στοιχείο κρίσης 40 του υπαλληλικού προσωπικού δημόσιας αρχής ή οργάνου."

Υποστηρίχθηκε περαιτέρω ότι η Αρχή αγνόησε την υπεροχή του αιτητή σε αρχαιότητα απέναντι στους συναδέλφους του και

την πείρα που αποκόμισε από την μακρότερη θητεία του στην υπηρεσία της Αρχής. Δύο από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα προσλήφθηκαν στις 15/11/84 ενώ το τρίτο στις 10/6/85. Τα άλλα στοιχεία που έχουν σχέση με το θέμα έχουν ήδη αναφερθεί. Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η αρχαιότητα δεν αποτελεί ανεξάρτητο παράγοντα κρίσης. Το εκτόπισμά της φαίνεται από το απόσπασμα που μόλις ανέφερα. Επίσης η αντιμετώπιση του ίδιου θέματος στην υπόθεση **Α. Δημητρίου και Άλλοι ν. Α.ΤΗ.Κ.** (1993) 4 Α.Α.Δ. 1196, δεν δικαιώνει τη θέση του αιτητή:

5

"Από τη λεκτική διατύπωση του Καν. 10(7) προκύπτει ότι στις προαγωγές της Αρχής επικρατεί η καθαρά αξιοκρατική προσέγγιση. Οι προαγωγές αποδεδμεύονται από παράγοντες όπως η αρχαιότητα ως αυτοτελές κριτήριο. Η ικανότητα του υπαλλήλου πρέπει να φαίνεται έμπρακτα κατά την άσκηση των καθηκόντων του, όπως στοιχειοθετείται από τα φύλλα ποιότητας και τα υπόλοιπα στοιχεία των προσωπικών φακέλων."

10

15

Αναφορικά με το θέμα της πείρας όλα τα στοιχεία, σε αντίθεση με τον ισχυρισμό του αιτητή, ήταν ενώπιον της Αρχής και φαίνεται πως λήφθηκαν υπόψη στο σχηματισμό της κρίσης της.

20

Επίσης αμφισβητείται ότι η εισήγηση του Γενικού Διευθυντή βασίστηκε στην προσωπική του γνώση και εκτίμηση σχετικά με τις ικανότητες των υποψηφίων. Υποστηρίζεται ότι περιορίστηκε μόνο στα στοιχεία που ήταν ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής. Όμως από την εξέταση του σχετικού πρακτικού είναι φανερό ότι ο Γενικός Διευθυντής πέραν των πιο πάνω στοιχείων έκαμε και τη δική του έρευνα και προέβη στα δικά του σχόλια.

25

30

Περαιτέρω δεν διαπιστώνεται αντίθεση ή διάσταση μεταξύ της σύστασης του Σ.Π. και της σύστασης του Γενικού Διευθυντή με τα στοιχεία των φακέλων, όπως εισηγήθηκε ο αιτητής.

Ο αιτητής βασικά προβάλλει την πείρα και την αρχαιότητα σαν τα στοιχεία που θεμελιώνουν την ιδιαίτερη υπεροχή του απέναντι στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Η αρχαιότητα, πέραν του ότι δεν είναι καθοριστικό στοιχείο, όπως καθιέρωσε η νομολογία, δεν είναι μεγάλη. Κυμαίνεται από τέσσερεις μήνες μέχρι ένα χρόνο. Εδώ αναφέρομαι στην αρχαιότητα στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α. Υπάρχει φυσικά πολύ μεγαλύτερη αρχαιότητα προς όφελος του αιτητή με βάση το χρόνο πρόσληψης, αλλά ανάγεται στο απομακρυσμένο παρελθόν και ως εκ τούτου στερείται ιδιαίτερης σημασίας.

35

40

Αναφορικά με τα προσόντα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα σε αντίθεση με τον αιτητή διαθέτουν πανεπιστημιακό δίπλωμα. Η βαθμολογία του αιτητή είναι ισότιμη ή και παρατηρείται ελαφρ
5 υπεροχή των ενδιαφερομένων προσώπων Α. Φραντζέσκου και Μ. Χ"Γεωργίου. Μόνο στην περίπτωση του Α. Παντελή έχει υπεροχή αλλά πρόκειται για οριακή διαφορά. Δεν είναι όμως αρκετό για να θεμελιωθεί έκδηλη υπεροχή έναντι του. Έχοντας υπόψη όλα τα
10 στοιχεία η απόφαση της Αρχής κρίνεται, παρά την εισήγηση περί του αντιθέτου, αιτιολογημένη και οποιαδήποτε κενά συμπληρώνονται από τα στοιχεία των φακέλων των υποψηφίων.

Καταλήγω ότι δεν έχει αποδειχθεί κανένας από τους προβληθέντες λόγους για την ανατροπή της επίδικης απόφασης, η
15 οποία έχει ληφθεί μέσα στα όρια της διακριτικής εξουσίας της Αρχής. Για τους λόγους αυτούς απορρίπτεται η προσφυγή. Και σε αυτή την περίπτωση δεν θα εκδώσω διάταγμα για έξοδα. Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

20 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*